

פרשת אמור

"והקרבנות מגעת חדשה לה"

ויקרא (כג:טו-טז)

וספיתם לכם מקצרת השבת מיום הביאכם אתי עמר התנופה שבע שבתות המילות התנופה:
עד מקצרת השבת השביעית תסקרו חמשים יום והקרבנות מגעת חדשה לה:

כלי יקר (כג:טז)

והקרבנות מגעת חדשה לה. סימן ליום מתן תורה כי התורה צריכה להיות חדשה אצל האדם בכל יום כאילו היום קרבלה מהר סיני. ימה שלא נזכר בתורה בפרוש כי יום זה מתן תורה, וכן לא נזכר בתורה בפרוש כי ראש השנה הוא יום דין, ועצם שצויהם אחד הוא כמו שכתבתי בהיבטוי עוללות אפרים, שעל מתן תורה לא רצה ה' להגביל יום ידוע לפי שצריך האדם שיהיה דומה לו בכל יום ויום מפל ימות השנה כאילו באותו יום קרבלה מהר סיני, כי באמת אמרו חז"ל (עירובין ג' ב) שהתורה נמשלה ליד זה שכל זמן שהתנופה ממשמש בה היא מוצא בה טעם חדש כך התורה כל ההוגה בה מוצא בכל יום טעם חדש, על כן דין הוא שיהיה דומה אליו בכל יום כאילו היום קרבלה מהר סיני ואם כן כל יום הוא מתן תורה אצל התנאים בה על כן אין ראוי להגביל יום ידוע לבחינתה, ועל כן אמרו חז"ל (ספרי ואתחנן ו' ו) שיהיו דברי תורה חדשים עליך ולא כדבר הישן שלמו של אדם קץ בו שהרי באמת אמה מוצא בה דבר חדוש בכל יום ויום, ועל כן אין יום נתינתה מבוואר בתורה יותר ממה שנרמז בהפאת מגעת חדשה לתורות שהתורה מגעת חדשה בכל יום ויום:

ודיו בשתי הלחם הזמין אשר היצר הרע נמשל בו, כי בלשון חז"ל (ברכות יז א) הוא נקרא שאור שבעיסה לפי שבמקום שהתורה מצויה שם אין היצר הרע יכול להזיק כמו שאמרו חז"ל (קידושין ל ב) אמר הקדוש ברוך הוא בראתי היצר הרע בראתי לו תבלין דהיינו התורה, ואלמלא היצר הרע לא היה הקדוש ברוך הוא מוריד התורה מן העליונים אל התחתונים כי בטענה זו נצח משה רבינו את המלאכים כשאמרו לפניו הקדוש ברוך הוא חמדה גנוזה יש לך וכו' ואתה רוצה ליתנה לנאשר ודם, והשיר ליה משה כלום יש יצר הרע ביניכם וכו' (שבת פח ב) ורצה לומר שחיה צורך ליתן התורה אל התחתונים כדי ליתן להם תבלין על היצר הרע המכריח בהם למלא חסרונם לפיך נאמר חמץ תאפינה:

וזה הטעם גם כן העלים יום של ראש השנה, כדי שלא ילך אדם בשרירות לבו ויפגל עונות כל ימות השנה ויחשוב לתקן מעשיו בהיותו קרוב ליום ה' אשר בו ישב על כסא דין אלא ידמה בנפשו כאילו בכל יום ויום ה' יושב על כסאו למשפט ומתקשר פנקסו ועל ידי זה יהיה כל יום ויום בתשובה, וכן איבא למאן דאמר אדם נידון בכל יום (ראש השנה עז א) שנאמר (איוב ז יא) ותפקדנו לבקרים ולרגעים תבחנו. ובחבורי הנזכר הארכתי בשני טעמים אלו כי נכונים למוצאי דעת:

בחינות שלום (כרך ב' עמודים שי"א-שי"ג)

הראשון אלא ממחרת השבת. עוד י"ל אמרו תספרו חמישים יום ולא מ"ט, הרי אין סופרים אלא מ"ט יום, וברשי"י מכאן שזה מקרא מסודס, אכן יש לבאר למה נכתב כן התורה"ק שהרי בודאי יש לכל דבר כוונה מיוחדת.

והיישב בהקדם ביאור היעוד של התקופה הק' של ספירת העומר בכללה. רהנה בעניני הספירה יש בונות עליונות ונפעלים בזה תיקונים עליונים, אכן ע"ד העבודה ענינה כמו שאמרים אחר ספירת העומר וברשי"ע אתה צויתנו על ידי משה עבדך לספור ספירת העומר כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו וכו' ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה. יעוד התקופה הזאת הוא לצאת ולהיטהר מהטומאה ולהיכנס למקור הקדושה. וכל תקופה זו היא יחידה אתה מפסת עז חג השבועות, שבו נשלמת היציאה ממצרים, שהרי כל ענין חג הפסח הוא זמן חרותנו פי' לצאת לחרות מהשעבוד שהיינו משועבדים לפרעה במצרים, דהיינו

וספיתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום והקרבנות מגעת חדשה לה. הנה המפרשים עמדו על טעם הפסוק והקרבנות מגעת חדשה לה, דהלא ענין שתי הלחם מפורש בפסוק שלאחריו ממושבותיכם תביאו לחם תנופה שמים וגו', וכן למה נזכר ענין המנחה על ספירת העומר בפסוק אחד, דמשמע שזה חלק מספה"ע. עוד צריך ביאור מדוע לא מפורש בתורה באיזה יום בתודש חל חג השבועות, כמו שפורש בשאר המועדים, וכמוכ ויק זכרון הכבודים בהקריבתם מגעת חדשה לה בשבועותיכם, דהיינו שנותן סימן שהיו"ט חל ביום הקיבת שתי הלחם. וגם במצות ספירת העומר עצמה יש להקשות כן, דלא נאמר בתורה להתחיל לספור כששה עשר לחודש

יום מימי הספירה הוא בחי' אחת של יצ"מ, ואם הישר אחד תרי זה חסרון בשלימות של יצ"מ. ועוד כזה שנכלל היום הראשון של פסח במנין ימי הספירה משום שכל הכח של ימי הספירה המה מהארת יו"ט ראשון של פסח, וכמוכח מהרה"ק ר' משה אליקים בריעה זצ"ל מקורנין (כהגדת מטה משה, וכן איתא בעוד ספח"ק) דבלייל א' דפסח הוא בחי' גרלות המוחין שעצם ההארה מהבורא ב"ה מתגלה אז פתאום שלא כסדר, ואח"כ מסתלקין המוחין ונפול האדם לקטנות, ומתחייב האדם ללקט האורות הקדושה בהדרגה אחת לאחת בימי הספירה חק' לצאת מספירה לחברתה ולעלות בכל פעם יותר ויותר עד כוא יום חג השבועות חק' יום מתן תורתנו חק' לכרא או לידי עצם ההארה הראשונה שמיום א' של פסח שויה הנותח כח באדם לשוב ולחזור לקדמותו, וכ"ז הוא מכח ההארה ראשונה המתגלה ביום א' ש"פ, ודגם שאח"כ ההארה ראשונה מסתלקת מ"מ נשאר

הרשימא ממנה לתת בו הכח שיוכל אח"כ במשך ימי הספירה להתחזק ולעלות ממורגה למדרגה בכל יום יותר ויותר, עד כואו בחג השבועות חק' זמן מתן תורתנו לעצם ההארה הראשונה, עכ"ל.

י"ש עוד ענין בספירה, שויה הכנה לחג השבועות ולקב"ה"ת, וענינו כמ"ש הרח"ו ולה"ה שטהרת המדות ויהי בחי' כסא ומרכבה לקבלת התורה, כי כל עוד שיהודי אינו מסהר מדותיו אינו יכול לקבל התורה"ק, ואין התורה יכולה לשנות בקדמו, ע"כ כהכנה לקב"ה"ת נתן לנו השי"ת את ימי הספירה שהעבודה בהם היא בשחרת המדות כדי שיהיו ראויים לקבל את התורה"ק, ואיתא בספח"ק שמונין מ"ט ימי הספירה עולה בגימ' ל"ב טו"ב, אשר בזה נכללין כל עניני טהרת המדות שבין אדם לחברו, כדאיתא באבות (פ"ב) חמשה תלמידים היו לו לריב"ז אמר להם צאו וראו איזו היא דרך טובה שידבק בה האדם וכו', ר' אלעזר בן ערן אומר לב טוב, אמר להם ראה אני את דברי אלעזר בן ערן מדובריכם שבכלל דבריו דבריכם, כי הלב הוא שורש כל המדות, עוד איתא שמשפ"ט מ"ט בגימ' א"ל ח"י, וכדאיתא מהאור"ק שזה השם חק' של מדה יסוד, שכאשר מסהר מדה זו הריהו מגיע להרגיש חיות באלקות, תפקידם של ימי הספירה הוא לטהר ולנוכך כל המדות, וכן אלו שבין אדם לחברו, להשיג בחי' לב טוב, והן אלו שבין אדם למקום הנכלל בא"ל ח"י, שזו תהכנה לקב"ה"ת בחג השבועות התלוי כפי זכיון המדות בימי הספירה, ואם כתב המהר"ל שהשלימות באים כוללת ג' ענינים, שלם עם כוראו עם חבריו ועם עצמו, הנה את השלימות הזאת צריך איש יהודי להשיג בתקופה זו כדי שיהיו ראוי להשדאת התורה"ק אשר תשכון בקרבנו, נמצא דימי הספירה הם תקופה של טהרת המדות כדי להגיע לקב"ה"ת.

ומהן אדמו"ר בב"א ז"ע אמר שבתקופת ספח"ע קוראים בתורה את הפרשיות הזבוללות כל עניני נגעים ועניני טומאות ועריות, לפי שבהקדשה זו צריך יהודי לטהר עצמו מכל עניני נגעים מכל עניני טומאות ומכל עניני צריות, כי הזמן הזה במיוחד מסוגל להיטהר מכל זה, וע"פ הסבואר למעלה שכפח"ע

השעבוד לקליפת מצרים, אן היציאה הזאת אינה נשלמת כי אם בחג השבועות, שאין לך בן חורין אלא מי שעומק בתורה, וכמאח"כ בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה, פ"י דמתי היגבר והשלם הוציאך את העם ממצרים, כשתעבדון את האלקים על ההר הזה, כי יצ"מ וקב"ה"ת הם ענין אחד והמשך יצוף, וכל עוד שיהודי אינו עובר את תקופת הטהרה ומגיע לקב"ה"ת אין זו שלימות זמן תורתנו, ועפ"ז יבואר הדיוק שדווקא בספח"ק, מפני מה לא נזכרה בפסח מצות שמחה בפירוש, וילפינן אותה משאר הרגלים טובות ושבועות שבחסם בן נאמרה המצוה מפורש בתורה"ק, ו"ל הטעם בזה כי אמנם שלימות השמחה של זמן חרותנו אינה נשלמת עד קב"ה"ת כאמור.

ויש בתקופה זו כי ענינים, השלמת יציאת מצרים כהמשך לפסח, על יסוד מד"א בספ"ד דברי משה על מאה"כ ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים וגו' וחמישים עלו בני ישראל מארץ מצרים, וברש"י כתב רתיבת וחמישים היינו אחד מחמשה שרק חמישית מבני ישראל יצאו ממצרים, אמנם לפ"ז קשה מה זה קשור לראש הפסוק ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים וגו', ומבאר על יסוד המוכח בספח"ק שענין יצ"מ נזכר בתורה חמישים פעמים לפי שיש חמישים בחינות של יציאת מצרים, וגם לאחר שיוצא ממצרים בבחי' אחת עדיין יש עליו לצאת עוד הרבה עד חמישים פעמים, ובהחמישים אלה נכללים כל המדות כללותיהן ופרטותיהן, שבכל חלק מהן שייך ענין יציאת מצרים, וזה פ"י וחמישים עלו וגו' שביים הראשון של פסח יצאו רק חלק אחד מחמישים של היציאה ממצרים, ולא היו כי אם בבחי' א' מני

מתכלית והשלימות, והי עליהם לעבור עוד ארבעים ותשעה ימים כדי לצאת כל חמישים בחי' יצ"מ, וזה שאמח"כ וחמישים וגו' כדי ליתן טעם לכך שלא נחם א' דרך ארץ פלשתים וגו' כי אמר א' פן ינחם העם כראותם מלחמה ושובו ממצרים, ולכאורה אין יתכן שישראל ישובו ממצרים, ע"כ אומר וחמישים עלו בני ישראל מארמ"צ, היינו שעדיין לא יצאו ממצרים בשלימות רק חלק אחד מחמישים, ועדיין משועבדים המה למצרים, ע"כ יש לחשוש פן ינחם העם כראותם מלחמה וישובו ממצרים, ומדבריו למדנו שזה ענין ימי ספח"ע, דהיינו שהם ההמשך לזמן חרותנו, שבכל יום יוצאים עוד חלק של יצ"מ עד שמגיעים לתכלית היציאה בקב"ה"ת, וזה ענין מ"ט ימי הספירה שהפקידם לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו פ"י להמשיך לצאת ולהיחלץ מכל חמישים המדרגות של טומאת מצרים.

וע"פ הדברים הנ"ל יש לפרש אומרו תספרו חמישים יום, שהמספר חמישים כולל גם את יו"ט הראשון של פסח, אשר בו יוצאים את החלק הראשון א' מני של היציאה, ואח"כ בשאר הימים יוצאים את שאר מ"ט החלקים, שכאמור זה ענין ימי הספירה, לצאת בכל יום מעור בחינה של קליפותינו וטומאותינו ולהיכנס חלק נוסף בקדושה של מעלה, ועפ"ז יבואר ענין תמימות בספירה, שאם החסיר לספור יום אחד סופר מכאן ואילך בלא ברכה, כי כל

הכללת בני העמינו הן לטהורין מקליפותינו ומטומאותינו והן אמהר ואחקיש בקדושה של מעלה, מצינו בפרשיות הללו גם את כל עניני קדושה, כמו פדושת קדושה האבילה בפר' שמיני המסתרימת בזהתקדשתם והייתם קדושים, ופרשת קדושים תהיו הכלילה קדושה ופרישות מעולות, וקדושת הכהנים וכה"ג בפר' אמור, ובן קדושת המוציות, ואת"כ קדושת הארץ. כל הפרשיות האלו המקיפות כל עניני קדושה באות ללמד שזה העיקר של איש יהודי, במאה"כ ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, ואין הקדושה בבחי' הידור בעלמא ותוספת מעלה, אלא זה עצם ההירות והעצם של היהודי להיות גוי קדוש, ולפי שימי הספירה מיועדים להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה ע"כ קורין בהם כל עניני קדושה המקיפים את כל מהות האדם מישראל.

ולפי'ז מבואר מה דהקשינו למה והקרבתם וגו' נאמר בהמשך לפסוק של והפרתם לכם וגו'. כי אמנם זה הוא היעוד של ימי הספירה, שאחרי שיהודי מטהר את עצמו ומתקן מדותיו בשבע שבועות המימות, בבחי' זו נקיים קודם קב"ה, יזכה בחג השבועות לזהקרבתם מנחה חדשה לה' לקבל את התורה, כדאינתא בכלי יקר דקאי על התורה שהיא מנחה חדשה כמאה"ל בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, וכן יש בכל שנה ושנה קב"ה"ת מחודשת. וזה הטעם שלא נזכר בתורה במפורש באיזה יום בחודש חל חג השבועות, או אימתי בתחילין ספירת העומר, לפי שכל החקופה הזאת היא המשך ליו"ט הראשון של פסח שזמנו מפורש בתורה, וכל ימי הספירה אחריו עד לחג השבועות הם תקופה אחת והמשך אחד שמטרתה הסופית להגיע לשלימות קב"ה"ת. וזה פירוש הכ' וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבועותיכם, כי ע"כ נקרא החג הק' של קבלת התורה חג השבועות, לפי שהוא נבנה מהשבועה שבועות של ימי הספירה, וכל כמה שיהודי משקיע ומתייגע יותר בימי הספירה לטהר ולזכך את מדותיו שבין אדם לחברו ושבין אדם למקום, כך זוכה הוא למוריגה הראוי' של חג השבועות וקבלת התורה.

וג' הזמנים הק' האלו הם המשך אחד שמתחיל מיר"ט הראשון של פסח, שבו מאיר הקב"ה הארה עליונה באתערותא דלעילא בבחי' דילוג, ואשר ממנו נשאר רשימא לימי הספירה, כדברי הרה"ק מקודניץ הנז' שלולי הרשימא הזאת לא היו יכולים להיטהר בימי הספירה. אה"כ באים ימי הספירה, ובהם צריך איש יהודי לעמול ולהתייגע בטהרת המדות כדי שיהיה ראוי לקבל ההארות העליונות של חג השבועות וקב"ה"ת, והכליתם היא בחג השבועות גופו וקב"ה"ת הנבנה משבועותיכם פי' מעבודת שבעה שבועות וספירה, ואז הוא הזמן של והקרבתם מנחה חדשה לה'.